

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

[Præfatio.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

rar. si fiant esse nulla: vt collationem beneficij factam excommunicato ex c. *Postulasti*, De Clerico excom. *Ministr.* Vnde coniectura ducitur, quod excommunicatio iure positio, non reddat absolutioem à peccatis inualidam, cum id in illo non sit similiter expressum. Quod si opponas in c. *Si celebrat*, haberi Sacramenta collata ab excommunicato minore excommunicatione non carere virtutis effectum, eo quod is non videtur à collatione, sed à participatione Sacramentorum remotus. Quasi nimirum sint effectus caritatis, si ab illo suscipiuntur. Respondetur ex Nauar. ad c. *Consideret*, De penis dist. 8. *Cantur*, n. 30. excommunicatum remoueri à Sacramentorum participatione, verum esse hoc sensu; quod excommunicatus male faciat dum sciens & prudens suscipit Sacramentum: nõ autem quod ab eo suscepta sint nulla Nam ex c. *De eo qui furtiue ordines suscipit*, is qui excommunicatus infingitur ordines, verum Sacramentum ordinis suscipit: etiam si ab illius executione suspendatur. Deinde ex c. *Significasti*, De eo qui duxit in Matrimon. & c. matrimonium ab excommunicato contra eam, tenet. A hæc nemo auderet Confirmationem iterare illi, qui ante eam accepisset excommunicatus. Quare excommunicationem ita remouere à Sacramentorum perceptione, vt illa reddat nulla; nec in Sacramentis quæ iterari possunt (vt Matrimonium & Penitentia) nec in ijs quæ iterari possunt (vt Confirmatio & Ordo) locum habet. Itaque saluo meliori iudicio Pontifex in c. *Si celebrat*, probans valida esse Sacramenta collata ab excommunicato minore excommunicatione: quia is non est à collatione remotus: non videtur supponere Sacramenta de facto inualidè suscipi aut conferri, eo ipso, quod suscipiens aut conferens excludatur per excommunicationem ab eorum usu: sed quod etiam si id esset, tamen non carere effectu collata ab excommunicato minore excommunicatione, qui tantum ab illorum perceptione, non autem à collatione est remotus.

Quarta propositio est, Eum qui se fecit ac fieretur excommunicatum: & errore ductus secundum formam qualiter iusto (æque sine iuris sui facti) putaret se posse à Confessione suo absoluti, etiam si ab eo absolueretur à peccatis priusquam ab excommunicatione, verè à peccatis absolutum esse. Hanc adidem c. *Frater*, n. 45. Nauarius habet: & probat eam ex eo quod tunc, iuxta ante dicta, neque excommunicatio neque peccatum mortale interueniens, reddat, ita quam ob ex, absolutioem inualidam. Has eadem propositiones refert & approbat Couar. in *anticitata parte* §. 6. n. 7.

Quinta propositio pro qua auctores citat Nauar. in *Enchir.* c. 9. n. 4. est, Excommunicatum excommunicatione que in foro interno & coram Deo iniusta est, posse absoluti à suis peccatis. Ratio est quia talis in eo non est excommunicatus, sed in externo tantum, & quoad Ecclesiam. Ad quod facit etiam quod de aliter excommunicato generaliter Caiet. & Couar. docent: ille 2. 2. q. 70. art. 4. & hic in seq. §. 7. n. 7. versus illud tamen. Cum absuerit scandalum, rale non posse abique peccato, diuinis immiscere se, hoc est, eiusmodi cui constat se innocentem esse, ideoque excommunicationem sic in se laicam, nullam esse quoad Deum: suamque innocentiam nequit probare, posse inter diuina celebrare vitato scandalo: vt celebrando in loco secreto: aut coram iis tantum, qui illius innocentiam sibi facile persuadent.

Sexta propositio est. Quamuis ille qui excommunicatus, à peccatis absolutus est secundum tres proxime præcedentes propositiones, non teneatur confessionem iterare: teneatur tamen querere absolutioem ab excommunicatione, qua manet irretractus: nec potest in re remiscere se diuinis. Ita expressè habet Caiet. in verbo *Absolutiois impedimenta*: & ex superioribus inferri Nauar. monet in *princ. cit.* n. 48. Sic autem inferitur: Cum ex hypothesi excommunicatio non tollatur à Confessione non absolvente ab ea: vel quia non meminit, vel quia non potuit: profecto eadem perleuerat in Penitente; etiam si reconciliatus sit Deo: donec is fuerit ab illa absolutus, ex c. *A nobis* 2. De sent. excom. Quocirca tenetur sub pena peccati mortalis, perinde ac prius abstinere à diuinis, à quibus Ecclesia, cui ex Christi præcepto parere tenetur, ipsum excludit ex c. *Illud* & c. *Si celebrat*, De Clerico excommunicato ministrante.

LAUS DEO.

LIBER TERTIVS, AC OPERIS TOTIVS SEPTIMVS, DE SACRAMENTALI SATISFACTIONE.

P R A E F A T I O.

AMBIGVVM est satisfactionis nomen, interdum enim sumitur pro debiti solutione, qua tantum restituatur, quantum ablatum est: interdum etiam pro responsione ad aliquam interrogationem, vt cum prima Petri tertio dicitur: *Parati semper ad satisfactionem*, id est responsionem, omnino poscenti vos rationem, de ea qua in vobis est spe & fide. Interdum autem pro defensione al. cuius, seu purgatione à crimine et obiecto: in qua significatione satisfaciendi verbum D. Paulus sumpsit Act. 24. dicens: *Bono animo pro me ipso satisfeciam: id est, libenter me purgabo à crimine mihi obiecto.* Interdum præterea, pro iniurie illata compensatione, quantum satis est ad vindictam: que acceptio est in usu, tam apud Theologos, quam apud Iuris peritos de actionibus & passionibus iniurijs agunt: vt cum de detractionibus conuictis, &c. Interdum denique, ex accommodatione sacrorum Scripturarum ad significandam compensationem iniurie Deo illata ab homine. In qua significatione sumitur interdum latius, pro omni remedio, ad Deum, quem peccatis nostris offendimus, placandum adhibito: siue à nobismet ipsis qui peccauimus, siue ab alio. Sicque dicimus Christum satisfecisse pro peccatis totius humani generis: & Theologi quarunt, An vnus homo possit pro alio satisfacere. Interdum verò sumitur angustius pro eo tantum remedio, quod ad placandum Deum peccatis offensum exhibetur ab eo, qui peccauit: Quod quidem remedium est opus pænale, ex Dei acceptatione satisfactorium pro pena peccatis debita: siue post hanc vitam in purgatorio, siue in hac vita perferatur. Quod fieri potest dupliciter: vno modo propria sponte, alio modo ex impositione Confessarij. Atque hæc demum ratione constituit satisfactionem, qua est pars Sacramenti Penitentiae. De cuius impositione per Confessarium & acceptatione per Penitentem, ac impletione per hunc, & relaxatione per illum institutum dicere in hoc libro: prius exposita propria ipsius ratione. Primum ergo caput erit, de eadem propria ratione. Secundum, de necessitate imponendi & acceptandi satisfactionem in usu Sacramenti Penitentiae. Tertium, de iis quæ imponi possunt in satisfactionem. Quartum, de prudentia Confessarij in imponenda satisfactione. Quintum, de quantitate & qualitate satisfactionis imponenda. Sextum, de remedijs & penitentis varijs, quæ aduersus varia peccata iungi debent Penitenti Confessario. Septimum, de adimplentione satisfactionis impositæ. Octauum, de eiusdem relaxatione. Reliqua erunt de Indulgentijs per modum appendicis.

C A P V T I.

De propria ratione satisfactionis Sacramentalis.

S V M M A R I V M.

1. Definitio satisfactionis Sacramentalis, cum explicatione.
2. Post remissionem peccati culpam, remanet aliqua pena per soluendam siue hic, siue in Purgatorio.
3. Eam minuit, tum contritio, tum Sacramenti susceptio.

X 4

4 Sati